

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

III. De quibusdam qui Catholica religione ad seducendos alios abusi sunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

feruerant, excusandam, tum ad illorum qui remāserant, accendendam libidinem. Sed, ô Deus bone! quæ quæque curæ, sollicitudines ac miseriæ inde natae sunt? sub quibus novi illi conjuges, indissolubili monstrofae copulae catena illigati, miserabiliter gemebant. Non pauci eorum paupertate oppressi, vile opificium aliquod exercere, aut ruri opus facere, magnoque labore victum sibi acquirere coacti sunt. Hinc bibliopola, circumforanei, frivolarum, paedotribæ, & qui non homines existerunt? Ad Ministerium vero tantum disertuli assumebantur. In Monialium vero ædibus multi Ministri nidulabantur, Deo dicatarum Virginum contubernio utentes. Testatur Cæjerus, duos se Pictavi vidisse, ob raptum ejusmodi non parum periclitantes. Norum est, Barro apud Lusignanos Ministro ex Monasterii cujusdam spoliis Monialem non illepidam prædæ cessisse, quam in Vasconiâ ad bellum profectus, Maupererii deposuit. Similis præda Christiano Ministro Pictaviensi obvenit. At Bello loco, itidē uni ex Galliæ Ministris, bolus ex ipsis faucibus fuit ereptus. Hos tres Curia Pictaviensis tamquam raptores & sacrilegos condēnavit. Hæc illa turunda est, hæc ambrosia, tantopere à Rabelsii discipulis & Calvini sectatoribus desiderata. Monialium carnem ante omnia illi experebāt, ac veluti canes, unice vestigabant ac venabantur, facile ubi præda parata sibi esset, odorati. Quem vero odorem putrida hæc ac putida vasa spirarent, non difficile judicatu est. S. Greg. de velatam Religiosam alloquens, inquit, Quod si Ananias ob pauxillum argenti violato voto mortem meritus sit, quæ poenam illa mereatur, quæ Deum non argento, sed seipsum jam servitio ejus devora, defraudet. Hos ergo laqueos tam Lutherani quam Calvinistæ Religiosis, junioribus præsertim tendebant, ac veluti Catholicæ Ecclesiæ exsuviis novellam suam exornabant, scilicet. Sed ô puleram Ecclesiâ, cujus fundamenta incestibus atque adulteriis innituntur! An vero ex Agare ista ulla alia quam spuria & Ismaelitica proles nasci potest? Certe illecebræ iste O Calviniana Synagoga, columnæ tuæ sunt: hi angulares tui sunt lapides, hæc ornamenta templorum tuorum, hæc lampades tuæ quarum lumen qui sequitur, in æternas abyssi tenebras descendit: hi doctrinæ tuæ sunt præcones, hæc novi vestri tubæ sunt Evangelii, ac vox non clamantiū in deserto, sed civitates inflamantium, in provinciis ferentiū discordias, regna & imperia evertentiū, omnē denique pacem atque obedientiam ex Christiana Republica

profligantium. O dignum æterno igne hominum genus! ut qui discordiæ omniumque malorum scintillas per totum orbem sparsistis, & tam noxia incendia conflastis, & adhuc fovetis.

Vir bonus ac literatus mihi narravit, se quum ætatis anno xx. Lutetiæ Dominicanorum familiæ adscriptus degeret, à Porciano Principe, novam religionē sub primis civilis belli initiis amplexo, sæpenumerò rogatum, quam ob causam tot tantisque donis à Deo ornatus (erat enim nobili prognatus familia) Monachalem habitum induisset: quæ si vellet abjicere, honorificum ipsi in aula sua locum fore sciebat enim huic à fratre majore natu nihil ex patrimonio quam gladium ac pallium relictum; quæ ille eum cucullo & Breviario commutavit. Quum frustra aliquoties surdum ad ejusmodi impugnasset, forte fortuna die quodam puellam idem cubiculum ingressam esse, quæ Princeps manu arreptam ad se deduxerit, his verbis eam compellans: Quæso te amica mea, ut in hac anima Deo lucranda operam tuam mihi præstes. Nec diu moratum cubiculoque egressum, sine ullo arbitrio utrumque reliquisset. Ibi se à puella delicias ejusmodi mirifice edocta, quum verbis tum gestibus, manuū compressionibus aliisque modis tam vehementer fuisse impugnatum, ut nunquam in vita majorem tentationis impetum sustinuerit, diabolo & carne faces suggerentibus. Tandem reversum Principem, de novo rogasse, ut conditionē oblatam accipere vellet: se quidem omnia ipsius causa facturum. Tum redeunte quasi animo, se respondisse. Cum Deo super hac re se consultaturum. Re apud animum contrariis inter se affectibus distractum, omnes in partes versata, tandem se S. Pauli Apostoli consilium sequutum, quamprimum inde in Lotharingiam secessisse, & à Barensi Duce fuisse susceptum. Idem postea Theologiæ apud Santonas professor fuit, ac vitam Religioso dignam ad extremum usque spiritum egit. Hæc narrationem prolixius aliquando recitare volui, ut intelligatur quibus artibus hæretici eos quos causæ suæ utiles fore arbitrantur, captent. Quia enim doctis & ad gravia negocia idoneis hominibus destituuntur, necesse est ut eos à nobis velut suffurentur. Suffurari vero aut ad se pertrahere vix possunt, nisi ejusmodi voluptatum delinimentis, quibus nihil blandius est atque acceptius, insecutos. Alium novi vicinū mihi Nobile, qui ut juvenē quendam Franciscanæ familiæ monachū à religiosa vita diverteret, pro cucullo, quæ ei auferrī jussit, thoracem ac chlamydem supponi jussit,

jussit, atque ita excucullato venustam juvenulam comitē addidit: quæ postea Crux ipsius fuit. Alium quendam ex Observantium, qui dicuntur, apud Burgalenses Ordine mulieres nonnullæ reformaræ ita sequebantur ac prensabant, ut nuda manicis ipsius brachia immitteret, multis cum suspiriis ac queretis, quod tam venustum, ut erat revera, ac valentem juvenem tam aspero habitu indutum viderent. Quin tanta erga miserum charitate afficiebantur, ut pro stramine cui aliàs incubare solebat, mollissimi sui lecti partem offerrent. Et his quidē artibus uterque ab Ecclesia fuit abstractus. Nam ejusmodi Religiosi tenui admodum filo adstricti, ægre intra claustrorum septa continentur, illud quidē mirum est, ex quatuorcentis Religiosorum millibus, à Luthero ac ceteris tam heresiarchis quàm hæreticis paucos tantum ad apostoliam fuisse pertractos. Sed & hoc admiratione non caret, quod nostro seculo tam multi, qui quum in vera sint Ecclesia, etiam in sæculo salutem suam operari, atque interim Mundi commodis uti possent, ultro voluntariæ, & perpetuæ servituti sese mancipant. In initio quidem Religiosi plerique à Calvino seducti, Monasteria non deserebant, sed eodem quo antea usi habitu, proveniibus suis fruebantur. Abbas Valentis in religioso habitu hæreseos rudimenta populo pro concione in Gallia tradebat, ut & frater ipsius Abbas Bonnevallensis. Quosdam metus, alios proventus Ecclesiasticos amittendi metus, quo minus Lutheranismum aperte profiterentur, continebat. Sacerdotes quamvis hæresin sinu foverent, Missam nihilominus celebrabāt. Sed vide hic execrabilem quorundam impietatem, sine ulla consecratione, aut verborum Sacramentalium prolatione sacra facient. Cujus impietatis Abbas Cleriacensis idēque Oleronensis Episcopus accusatus, sese purgavit, ac deinde quoties suo modo missificaret, verba consecrationis alta voce pronuntiavit, non secus atque olim factum est, ut in S. Jacobi Liturgia notari, & ex iis quæ Iustinus Martyr in II. sua Apologia scribit, colligi potest. Idem apud Æthiopes Christianos adhuc observari ajunt. Ecclesia vero morem hunc abolevit, & verba illa consecrationis à sacerdote summissa voce profertur, ut magnum hoc mysterium non ita dispalesceret, aut hac occasione profanaretur. Huic vero statuto simplicitas quorundam causam dedit. Quum enim pastores quidam verba quibus sacerdos corpus Domini nostri consecratur, memoria retinissent, & unus super prolato è pera pane eadē pronuntiasset, sta-

tim ad verba illa, *Hoc est corpus meum*, pro pane caro apparuit, sed is statim ab igne cœli delapsus fuit consumptus, illis sermonis usu per tēpus aliquod privatis. Hujus miraculi veritate cōperta, Ecclesie decreto statutum est, ut verba illa consecrationis à sacerdote summissa pronunciarētur, ne vulgo eis abutendi deret occasio. Isti vero personati Catholici multo pejus faciebant, panem non consecratum elevantes, & populo cōmunicantes. In Calvinistica Synagoga etiam hodie moris est, ut panis sine ulla benedictione, consecratione aut verborum prolatione communicantibus porrigatur. Quid, quod Calvinus verba consecrationis magica carmina & incantationes appellat? Quæ ejus affecta Viretus non minus venenato, sed novo convicio Magodiam vocat. Malo Minister, quæ Lutetia post conditum illud à lanuario mense Edictum, quod Calvinismo latissimam in Gallia fenestram aperuit, concionantem non semel audivi, jaçitare solebat, se decem aut duodecim annis Missam sine ulla panis consecratione celebrasse. Equidē minus rectè facturus mihi videor, si quod jam movi dubium sive questionem indecisam relinquam: utrum scilicet populus hostiam non consecratam adorans, & ex altarum sacerdotum manibus recipiens, idololatriam committat, aut defectus hic à Deo suppleatur.

In quo illud primo considerandum est, postquàm sacerdos ab ordinario Pastore receptus aut missus est, communi omnium voce ac judicio pro legitimo ac rite ordinato sacerdote habendum, cui Ecclesiasticum ministerium secundum formam, gestus ac ceremonias ad unumquodque requisitas ac præscriptas, exercendi munus incumbat. Unde populus quantum ad legitimam sacerdotis vocationem seu missionem, nihil amplius indagare, sed eum qui à Superiori datur aut permittitur recipere tenetur præsertim si nullæ ad id munus necessariæ dotes in eo desiderentur, ipseque in externis idem fecerit, quod in officio isto quam optimè exercitati. At si idē suo arbitratu Pastores ac sacerdotes sibi eligat, unguis canis à lupi unguibus nihil discernens, culpæ expers non erit. Sic enim omnis generis homines, apostatas & alios, immo etiam qui sacerdotes nondum sunt, ad tam sacrum munus admittens, ut in Germania olim factum est, ubi à reliquo populo sublata scilicet cœlibatus lege, sacerdotes discerni vix possunt, ipse sui mali causa erit, ut qui legem atque ordinem à Deo proscriptum violant. Hanc ergo culpam sua ipsorum levitate vel credulitate potius contractam, sibi ipsis imputabunt.